

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ মৰম পাবলৈ হ'লে আত্মা-অভিমানী হৈ বহা, পিতাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ, এইটো আনন্দত থাকা"

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা ফৰিস্তা হ'বৰ কাৰণে কোনটো গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰা?

উত্তৰ: তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে পবিত্ৰ হোৱাৰ বাবেই গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মাৰ সন্তান সংগমত ভাই-ভনী হোৱা, ভাই-ভনীৰ কুদৃষ্টি থাকিব নোৱাৰে। স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো একেলগে থাকি নিজক বি. কে. বুলি ভাবা। এইটো স্মৃতিৰে যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হ'বা তেতিয়া ফৰিস্তা হ'ব পাৰিবা।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজি ইয়াত বহিব লাগে। এইটো ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেও বুজাব লাগে। আত্মা-অভিমানী হৈ বহিলে তেতিয়া পিতাৰ সৈতে মৰম থাকিব। বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকায়। বাবাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। এইটো স্মৃতি গোটেই দিন বুদ্ধিত থাকিব লাগে - ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। এইটো বাৰে বাৰে পাহৰি যায় তেতিয়া আনন্দৰ পাৰা ডাল (গোমা, নিম্প্ৰভ) হৈ যায়। বাবাই সাৱধান কৰি দিয়ে যে সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হৈ বহা। নিজক আত্মা বুলি বুজা। এতিয়া আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মাৰ মেলা নহয় জানো। মেলা হৈছিল, কেতিয়া হৈছিল? নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্ত আৰু সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমতেই হৈছিল। আজি সন্তানসকলক ট'পিকৰ ওপৰত বুজাইছে। তোমালোকে ট'পিকতো নিশ্চয় ল'ব লাগে। উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ল ভগৱান আকৌ তললৈ আহিলে তেতিয়া ব্ৰাহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰ। পিতা আৰু দেৱতাসকল। মনুষ্যই এইটো গম নাপায় যে শিৱ আৰু ব্ৰাহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰৰ সম্বন্ধ কি? কোনেও তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী নাজানে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ নামজ্বলা হয়। এওঁলোক তিনিজন হ'ল দেৱতা। কেৱল ৩ জনৰেই ধৰ্ম থাকে জানো। ধৰ্ম ডাঙৰ হয়, ডেইটি (দৈৱী) ধৰ্ম। এওঁলোক হ'ল সূক্ষ্মবতনবাসী, ওপৰত আছে শিৱবাবা। মুখ্য হ'ল ব্ৰাহ্মা আৰু বিষ্ণু। এতিয়া পিতাই বুজায় - তোমালোকে ট'পিক দিব লাগে - ব্ৰাহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰাহ্মা কেনেকৈ হয়। যেনেকৈ তোমালোকে কোৱা আমিহেই শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, তেনেকৈ এওঁলোকৰো হয়, প্ৰথমে ব্ৰাহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰাহ্মা। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে যে আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। এইটোতো ৰং (ভুল) হয়। হ'বও নোৱাৰে। গতিকে এইটো ট'পিকৰ ওপৰত ভালকৈ বুজাব লাগে, কোনোবাই কয় পৰমাত্মা কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহিছে। যদি কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহে তেনেহ'লে ব্ৰাহ্মাৰ ভূমিকা নোহোৱা হৈ যায়। কৃষ্ণতো হ'ল সত্যযুগৰ প্ৰথম প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ)। তাত পতিত কেনেকৈ থাকিব পাৰে, যাক আহি পাৱন কৰি তুলিব। একেবাৰে ভুল। এই কথাবোৰো মহাৰথী ছাৰ্ভিচেব'ল (সেৱাধাৰী) সন্তানেহে বুজি পায়। বাকীতো কাৰো বুদ্ধিত ধাৰণেই নহয়। এই ট'পিকতো বহুত ফাৰ্ণাচ (উত্তম) হয়। ব্ৰাহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰাহ্মা কেনেকৈ হয়। তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী শুনায় কিয়নো এওঁলোকৰ সম্বন্ধ আছে। আৰম্ভণিয়ে এনেকৈ কৰিব লাগে। ব্ৰাহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু এক চেকেণ্ডত। বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰাহ্মা হ'বলৈ ৪৪ জন্ম লাগে। এইটো অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। এতিয়া তোমালোক হ'লা ব্ৰাহ্মণ কুলৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মাৰ ব্ৰাহ্মণ কুল ক'ত গ'ল? প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মাৰতো নতুন সৃষ্টি লাগিব নহয় জানো। নতুন সৃষ্টি হ'ল সত্যযুগ। তাততো প্ৰজাপিতা নাই। কলিযুগততো প্ৰজাপিতা থাকিব নোৱাৰে। তেওঁ থাকে সংগমযুগত। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছা। শূদ্ৰৰ পৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। পিতাই ব্ৰাহ্মাক এড'প্ট কৰিছে (তুলি লৈছে)। শিৱবাবাই এওঁক কেনেকৈ ৰচনা কৰিলে এয়া কোনেও নাজানে। ত্ৰিমূৰ্তিত ৰচয়িতা শিৱৰ চিত্ৰই নাই, তেন্তে কেনেকৈ জানিব যে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান হয়। বাকী সকলো হ'ল তেওঁৰ ৰচনা। এয়া হ'ল ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায় তেন্তে নিশ্চয় প্ৰজাপিতা লাগিব। কলিযুগততো হ'ব নোৱাৰে। সত্যযুগতো নহয়। গায়ন কৰা হয় ব্ৰাহ্মণ দেৱী-দেৱতায়ৈ নমঃ। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ ক'ৰ? প্ৰজাপিতা ব্ৰাহ্মা ক'ৰ? নিশ্চয় সংগমযুগৰ বুলি ক'ব। এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এই সংগমযুগৰ বিষয়ে কোনো শাস্ত্ৰত বৰ্ণনা নাই। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সংগমত লাগিছে, সত্যযুগ বা কলিযুগত নহয়। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱ, এয়া সংগমত আছে। তোমালোক পাণ্ডৱসকল সংগমযুগী হোৱা গতিকে কৌৰৱসকল কলিযুগী হয়। গীতাতো 'ভগৱানুবাচ' (ভগৱানৰ বাণী) নাই জানো। তোমালোক হ'লা পাণ্ডৱ দৈৱী সম্প্ৰদায়। তোমালোক আত্মিক পাণ্ডা হোৱা। তোমালোকৰ হ'ল আত্মিক যাত্ৰা, যিটো তোমালোকে বুদ্ধিৰে কৰা।

পিতাই কয় নিজক আত্মা বুলি বুজা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা। পাৰ্থিৱ (শাৰীৰিক) যাত্ৰাত তীৰ্থ আদিলৈ গৈ আকৌ ঘূৰি আহে। সেয়া আধাকল্প চলে। এই সংগমযুগৰ যাত্ৰা এবাৰৰ কাৰণেই। তোমালোক মৃত্যুলোকলৈ গৈ পুনৰ উভতি নাহা। পবিত্ৰ হৈ

আকৌ তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ আহিব লাগে সেইকাৰণে এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ আছে। তোমালোকে জানা আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়ৰ হওঁ। আকৌ দৈৱী সম্প্ৰদায়, বিষ্ণু সম্প্ৰদায়ৰ হওঁগৈ। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকল বিষ্ণু সম্প্ৰদায়ৰ হয়। তাত চতুৰ্ভুজৰ প্ৰতিমা থাকে, যাৰ দ্বাৰা গম পোৱা যায় এওঁলোক বিষ্ণু সম্প্ৰদায়ৰ হয়। ইয়াত ৰাৱণৰ প্ৰতিমা আছে, গতিকে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ হয়। গতিকে এইটো ট'পিক ৰাখিলে মনুষ্যই ৰণ্ডাৰ খাব (আচম্বিত হ'ব)। এতিয়া তোমালোকে দেৱতা হ'ব কাৰণে ৰাজযোগ শিকি আছে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ, তোমালোক শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এডম্ব কৰা (তুলি লোৱা) হৈছে। ব্ৰাহ্মণে ইয়াত আছে আকৌ দেৱতাও ইয়াতেই হ'ব। ডায়নেষ্টী (বংশাৱলী) ইয়াতেই হয়। ডায়নেষ্টী ৰাজত্বক কোৱা হয়। বিষ্ণুৰ ডায়নেষ্টী আছে। ব্ৰাহ্মণৰ ডায়নেষ্টী বুলি কোৱা নহয়। ডায়নেষ্টীত ৰাজত্ব চলে। এজনৰ পাচত দ্বিতীয়জন তাৰপাচত তৃতীয়জন। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি হৈছোঁ ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ। আকৌ দেৱতা হওঁগৈ। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা বিষ্ণু কুলত, বিষ্ণু কুলৰ পৰা ঋত্ৰিয় চন্দ্ৰবংশী কুলত, তাৰপাচত বৈশ্য কুলত তাৰপাচত শূদ্ৰ কুলত। পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হ'মগৈ। অৰ্থ কিমান ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট)। চিত্ৰততো কি কি যে দেখুৱায়। আমি ব্ৰাহ্মণেই বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হওঁ। এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত পৰিব নালাগে। বাবাই যি এচে (ৰচনা; নিবন্ধ) দিয়ে তাৰ ওপৰত আকৌ বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে - কাক কেনেকৈ বুজাম, যাতে মনুষ্যই ৰণ্ডাৰ খায় (আচম্বিত হৈ যায়) যে এয়া এওঁলোকৰ বুজনিতো বহুত ভাল। জ্ঞান সাগৰৰ বাহিৰতো আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি তাৰপাচত বহি লিখিব লাগে। আকৌ পঢ়া তেতিয়া খেয়ালত (চিন্তনত) আহিব। এইটো এইটো শব্দ এড (সংযোগ) কৰিব লাগে। বাবায়ো প্ৰথমতে মূৰুলী লিখি তোমালোকৰ হাতত দি দিছিল। তাৰপাচত শুনাইছিল। ইয়াততো তোমালোক ঘৰত বাবাৰ লগত থাকা। এতিয়াতো তোমালোকে বাহিৰত গৈ শুনাবলগীয়া হয়, এইটো ট'পিক বহুত ৰণ্ডাৰফুল (আশ্চৰ্যজনক) হয়, ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, এওঁলোকক কোনেও নাজানে। ব্ৰহ্মাক বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ওলোৱা দেখুৱায়। যেনেকৈ গান্ধীৰ নাভিৰ পৰা নেহেৰু। কিন্তু ডায়নেষ্টীতো লাগে নহয়। ব্ৰাহ্মণ কুলত ৰাজত্ব নাই, ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায়েই গৈ ডেইটি ডায়নেষ্টী (দৈৱী বংশ) হয়। তাৰপাচত চন্দ্ৰবংশী ডায়নেষ্টীত যাব তাৰপাচত আকৌ বৈশ্য ডায়নেষ্টী। এনেকৈ প্ৰত্যেকটো ডায়নেষ্টী চলে নহয় জানো। সত্যযুগ হৈছে ভাইচলেচ্ ৱৰ্ল্ড (নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি), কলিয়ুগ হৈছে ভিচিয়াচ (বিকাৰী) সৃষ্টি। এই দুটা শব্দও কাৰো বুদ্ধিত নাই। নহ'লেতো এইটো নিশ্চয় বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে ভিচিয়াচৰ পৰা ভাইচলেচ্ কেনেকৈ হয়। মনুষ্যই ভাইচলেচ্ আৰু ভিচিয়াচ কোনোটোকে নাজানে। তোমালোকক বুজোৱা হয়, দেৱতাসকল ভাইচলেচ্ হয়। এনেকৈ কেতিয়াও শুনা নাই যে ব্ৰাহ্মণ ভাইচলেচ্ হয়। নতুন সৃষ্টি হৈছে ভাইচলেচ্, পুৰণি সৃষ্টি হৈছে ভিচিয়াচ। গতিকে নিশ্চয় সংগমযুগ দেখুৱাব লাগিব। ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। পুৰুষোত্তম মাহ পালন কৰে নহয়। তেওঁলোকে ৩ বছৰৰ পাচত এটা মাহ পালন কৰে। তোমালোকৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাচত এটা সংগমযুগ আহে। মনুষ্যই আত্মা আৰু পৰমাত্মাক যথার্থভাৱে নাজানে কেৱল কে দিয়ে - বিচিত্ৰ তৰা চিকমিকায়। বঢ় যেনেকৈ দেখুৱায়, ৰামকৃষ্ণ পৰমহংসৰ শিষ্য বিবেকানন্দই কৈছিল - মই গুৰুৰ সন্মুখত বহি আছিলোঁ, গুৰুৰো ধ্যান কৰে নহয় জানো। এতিয়া পিতাই কয় - মামেকম্ (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। ধ্যানৰতো কথাই নাই, গুৰুতো স্মৃতিত আছেই। বিশেষভাৱে বহি স্মৰণ কৰিলে স্মৃতিত আহিব জানো। তেওঁৰ (বিবেকানন্দৰ) গুৰুৰ প্ৰতি ভাৱনা আছিল যে এওঁ ভগৱান হয় গতিকে দেখিলে যে ৰামকৃষ্ণ পৰমহংসৰ আত্মা ওলাই তেওঁৰ মাজত লীন হৈ গ'ল। তেওঁৰ আত্মা ক'ত গৈ বহিল তাৰপাচত কি হ'ল, একোৱেই বৰ্ণনা নাই, বঢ়। আনন্দিত হৈ গ'ল যে মোৰ ভগৱানৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। ভগৱান কি হয়, সেইটো নাজানে। পিতাই বুজায় - ছিৰিৰ চিত্ৰৰ ওপৰত তোমালোকে বুজোৱা। এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। তোমালোকে জানা এখন হৈছে ভক্তিৰ ব'ট (নাও), আনখন হৈছে জ্ঞানৰ। জ্ঞান বেলেগ, ভক্তি বেলেগ। বাবাই কয় - মই তোমালোকক কল্পৰ আগতে জ্ঞান দিছিলোঁ, বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিছিলোঁ। এতিয়া তোমালোক ক'ত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে, কেনেকৈ অন্য ডায়নেষ্টী আহে, কেনেকৈ বৃক্ষ বৃদ্ধি হয়। যেনেকৈ ফুলৰখোপা থাকে নহয়। এই সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষও ফুলদানি হয়। মাজত তোমালোকৰ ধৰ্ম পাচত ইয়াৰ পৰা অন্য তিনিটা ধৰ্ম ওলায় পাচত তাৰপৰা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। গতিকে এই বৃক্ষকো স্মৰণ কৰিব লাগে। কিমান ঠাল-ঠেঙুলি আদি ওলাই থাকে। পাচৰ ফালে অহাসকলৰ মানো হৈ যায়। বট বৃক্ষ থাকে নহয়, মূল কাণ্ড নাই। বাকী গোটেই বৃক্ষ ঠিয় হৈ আছে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও শেষ হৈ গ'ল। একেবাৰে পচি গ'ল। ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মক একেবাৰে নাজানে বাকী সকলোৱে নিজৰ ধৰ্মক জানে বা কিছুমানে কয় আমি ধৰ্মক নামানোৱেই। মুখ্য হৈছেই ৪টা ধৰ্ম। বাকী সৰু-সৰুতো অনেক আছে। এই বৃক্ষ আৰু সৃষ্টি চক্ৰক তোমালোকে এতিয়া জানা। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নামেই নাইকিয়া কৰি দিলে। পুনৰ পিতাই তাৰ স্থাপনা কৰি বাকী সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ কৰি দিয়ে। গোলকৰ (সৃষ্টি চক্ৰৰ) চিত্ৰৰ ওচৰলৈও নিশ্চয় লৈ যাব লাগে। এয়া সত্যযুগ, এয়া কলিয়ুগ। কলিয়ুগত কিমান ধৰ্ম আছে, সত্যযুগত হৈছে এটাই ধৰ্ম। এটা ধৰ্মৰ স্থাপনা, অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ কোনে কৰায়? ভগৱানেও নিশ্চয় কাৰোবাৰ দ্বাৰাতো কৰাব নহয় জানো। পিতাই কয় - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰাওঁ। ব্ৰাহ্মণসকলেই বিষ্ণুপুৰীৰ দেৱতা হয়।

সংগমত তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে পবিত্ৰ হোৱাৰ বাবেই গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মাৰ সন্তানসকল সংগমত ভাই-ভনী হোৱা। ভাই-ভনীৰ মাজত কুদৃষ্টি থাকিব নোৱাৰে। স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো নিজকে বি.কে. বুলি ভাবে। ইয়াতেই বৰ পৰিশ্ৰম হয়। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ আকৰ্ষণ এনেকুৱা যে বচ, হাত নলগোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰে। ইয়াত ভাই-ভনীয়েতো হাত লগাবই নালাগে, নহ'লে পাপৰ ফিলিং আহে (অনুভূতি হয়)। আমি বি. কে. হওঁ, এইটো পাহৰি গ'লে তেতিয়া শেষ হৈ যায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুত গুপ্ত পৰিশ্ৰম হয়। হয়তো যুগল হৈ থাকে কিন্তু কোনোবাই কি জানে, তেওঁলোকে নিজে জানে আমি বি. কে. হওঁ, ফৰিস্তা হওঁ। হাত লগাব নালাগে। এনেকুৱা কৰোঁতে কৰোঁতে সূক্ষ্ম বতনবাসী ফৰিস্তা হৈ যাবগৈ। নহ'লে ফৰিস্তা হ'ব নোৱাৰে। ফৰিস্তা হ'বলৈ হ'লে পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। এনেকুৱা যুগল ওলালেতো নাস্তাৰ ব্ৰানত (এক নম্বৰত) গুছি যাব। এনেকৈ কয় যে দাদাইতো (ব্ৰহ্মা বাবাইতো) সকলো অনুভৱ কৰিলে, অন্তিমত গৈ সন্ন্যাস (ত্যাগ) কৰিছে, সকলোতকৈ অধিক পৰিশ্ৰম তেওঁলোকৰে যিসকল যুগল হৈ যায়। আকৌ তেওঁলোকৰ জ্ঞান আৰু যোগো লাগে। বহুতক নিজৰ সমান কৰি তুলিলে তেতিয়াহে শ্ৰেষ্ঠ ৰজা হ'ব। কেৱল এটা কথাতো নহয়। পিতাই কয় - তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। এওঁ হ'ল প্ৰজাপিতা। বহুত এনেকুৱাও আছে যিয়ে কয় আমাৰ কামতো শিৱবাবাৰ লগত। আমি ব্ৰহ্মাক কিয় বা স্মৰণ কৰিম! তেওঁলৈ পত্ৰই বা কিয় লিখিম! এনেকুৱাও আছে। তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে সেইকাৰণে বাবাই (ব্ৰহ্মা বাবা) ফটো আদিও নিদিয়। এওঁৰ শৰীৰত শিৱবাবা আছে, এওঁতো দেহধাৰী নহয় জানো। এতিয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। তেওঁলোকে (সাধু-সন্ন্যাসীয়ে) নিজকে ঈশ্বৰ বুলি কয় কিন্তু তেওঁলোকৰ পৰা কি পোৱা যায়, ভাৰতবাসীৰ কিমান লোকচান হৈ গৈছে। ভাৰতবাসী একেবাৰে দেউলীয়া হৈ গৈছে। প্ৰজাৰ ওচৰত ভিক্ষা বিচাৰি থাকে। 10-12 বছৰৰ কাৰণে লোণ লয় পাচত দিবলগীয়া হ'ব জানো। লওঁতা, দিওঁতা দুয়ো নাশ হৈ যাব। খেলেই সমাপ্ত হৈ যাব। শিৱত অনেক সমস্যা আছে। দেউলীয়া, বেমাৰ আদি বহুত আছে। কোনোবাই চহকীসকলৰ ওচৰত ৰাখি থয় আৰু তেওঁলোক দেউলীয়া হৈ গ'লে তেতিয়া গৰিবৰ কিমান দুখ হয়। খোজে প্ৰতি দুখেই দুখ। বহি থাকোতেই অকস্মাৎ মৃত্যু হৈ যায়। এয়া হয়েই মৃত্যুলোক। অমৰলোকলৈ এতিয়া তোমালোক গৈ আছে। অমৰপুৰীৰ বাদশ্বাহ (সম্ৰাট) হোৱা। অমৰনাথে তোমালোক পাৰ্বতীসকলক সঁচা অমৰকথা শুনাই আছে। তোমালোকে জানা যে অমৰ বাবা হয়, তেওঁৰ পৰা আমি অমৰকথা শুনি আছোঁ। এতিয়া অমৰলোকলৈ যাব লাগে। এই সময়ত তোমালোক সংগমযুগত আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি "ব্ৰহ্মা কেনেকৈ বিষ্ণু" হয়, এইটো ট'পিকৰ (বিষয়ৰ) ওপৰত শুনাব লাগে। বুদ্ধিক জ্ঞান মন্থনত বিজী (ব্যস্ত কৰি) ৰাখিব লাগে।

(2) ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে জ্ঞান আৰু যোগৰ লগতে নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ ছাৰ্ভিচো (সেৱাও) কৰিব লাগে। নিজৰ দৃষ্টি বহুত শুদ্ধ কৰিব লাগে।

বৰদান: নাম আৰু মানৰ ত্যাগৰ দ্বাৰা সকলোৰে স্নেহ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা বিশ্বৰ ভাগ্য বিধাতা হোৱা
যিদৰে পিতাক নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি কোৱা হয় কিন্তু সকলোতকৈ অধিক নামৰ গায়ন পিতাৰ
আছে, সেইদৰে তোমালোকেও অল্পকালৰ নাম আৰু মানৰ পৰা উপৰাম হোৱা তেতিয়া চিৰকালৰ বাবে
সকলোৰে স্নেহী স্বতঃ হৈ যাব। যিয়ে নাম-মানৰ ভিক্ষাৰী স্বভাৱ ত্যাগ কৰে তেওঁ বিশ্বৰ ভাগ্য বিধাতা হৈ
যায়। কৰ্মৰ ফলতো স্বতঃ তোমালোকৰ সন্মুখত সম্পন্ন স্বৰূপত আহিব সেইবাবে অল্পকালৰ "ইচ্ছা মাত্ৰম্
অবিদ্যা" (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হোৱা।

স্লোগান: পৰমাত্ম পিতাৰ সন্তান হোৱা সেয়েহে বুদ্ধি ৰূপী ভৰি যাতে সদায় আসনাধিষ্ঠ হৈ থাকে।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!